

Maalestof er Tilfældet, at Folk opholde sig fast i Gentofte Kommune, medens de have deres Næring i Kjøbenhavn. Mange ville med mig have antaget, at dette Forhold fuldt ud vilde blive opvejet af det omvendte, af Folk, der bo i Kjøbenhavn og have deres Fabrikvirksomhed paa Landet. Men imidlertid, er dette saa, at det ikke tilnærmelsesvis kan opveje hinanden, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at da have Kommuner af lignende Stilling som Gentofte Kommune derimod i Forlaget om Nedsættelse af Tidsgrænsen for Skattepligtigt Ophold sikker Udsigt til at saa fuld Erstatning. Derfor de 4 Maanedes nedsættes eventuelt til 2 Maanedes, antager jeg ikke, at Gentofte Kommune eller nogen af de saakaldte Landliggerkommuner ville have nogen Anledning til at beklage sig. Jeg indrømmer, at det øverste Medlem for Randers Amts 2den Valokreds (Lüttichau) har Ret i, at der er adskillige Landkommuner, som ville med nogen Betænkelighed se paa, at denne Minimumsgrænse for Skattepligtigt Ophold bliver yderligere nedsat, idet det er utvivlsomt, som det øverste Medlem gjorde opmærksom paa, at navnlig nogle enkelte store Skatteydere, Godsejere paa Landet, som flytte til Kjøbenhavn, ikke som nu ville kunne redde deres hele Stat for deres Landkommune ved at indskrænke deres Ophold i Kjøbenhavn til under 4 Maanedes, og at der altsaa vil være enkelte saadanne Landkommuner, der ville komme til at lide Tab ved, at denne Skattegrænse bliver nedsat. Men det er ganske umuligt at saa gennemført en Skattelov, som kommer til at tilfredsstille alle, der er nogle, som kommer til at lide Tab ved en saadan mellemkommunal Ordning, medens andre ville vinde derved. Mellem Landets Kommuner indbyrdes vil det jo blive i høj Grad Tilfældet, at medens der nu findes store Skatteydere, navnlig store Godsejere, som en Kommune har kunnet paaligne Stat af hele deres Indtægt, uanset hvorfra denne Indtægt hidrører, vil en saadan Kommune komme til at afgive en Del af denne Stat til forskellige Nabo-kommuner, hvor de paagældende Godsejere have Ejendom eller oppebære Tiende eller lignende, alt efter som Loven nu kommer til at lyde. Men naar man er paa det rene med, at det er et retfærdigt Krav fra den Kommune, som er Næringskommune, at den faar en Del af hans Stat, saa forekommer det mig heller ikke, at man bør eller kan afvise dette Krav, men maa se at imødekomme det paa den bedst mulige Maade.

Den højtærede Indenrigsminister synes at lægge særdeles Vægt paa de Paragraffer, der indføre ny Overligningskommissioner i

Stedet for Amtsraadene paa Landet. Jeg vil beklage meget, om den højtærede Minister vil fastholde disse Bestemmelser. Der er jo ingen Tvivl om, at det er jo ikke Sværmeri for Amtsraadene som saadanne alene, der gør, at man her vil holde paa den hidtidige Ordning. Man kunde jo tænke sig en ny Overligningskommission saaledes sammensat, at den tilfredsstillede de samme Fordringer, som nu føle sig tilfredsstillede ved Amtsraadene. Men jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at det vistnok vil være overordentlig vanskeligt at finde en Maade at sammensætte en saadan Overligningskommission paa, der vil kunne tilfredsstille disse Krav. Det er nemlig Tilfældet, at Amtsraadene ere sammensatte paa en saadan Maade, at de to — med et kort Ord kan man sige: Storbürger- og Smaabürgerinteresser ere ligelig repræsenterede deri. Det er ganske vist saa, at Amtsraadene have et lidt tungt Maskineri at arbejde med; Interesserne kunne staa lige stærke over for hinanden, det er ikke sjældent, at man ser, at Amtsraadene slet ikke kunne komme til Beslutning, fordi Meningerne staa lige mod lige. Det er et tungt Maskineri, men ikke desto mindre er det et Udtryk for, at de paagældende modfatte Interesser i Amtsraadet maa se at komme overens med hinanden, de maa se at naa til et Resultat ved at udjævne Modsetningerne, ved at tale sig til en Forstaaelse — og det har Folk i Reglen særdeles godt af. Jeg tror derfor, at det vil vise sig overordentlig vanskeligt at naa til en Sammenfætning af en Overligningskommission, der kan tilfredsstille de Krav, som man nødvendigvis maa stille til den: at være et Værn ikke alene for, hvad jeg nu kaldte Storbürgerinteresser, men ogsaa jærlig for Smaafolk. Jeg føler mig derfor overbevist om, at vi naa ikke at komme bort fra Amtsraadene i saa Henseende, og jeg haaber ogsaa, at det ikke maa blive en Hindring for at naa til et Resultat.

Maa jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Minister angaaende Udtrykkene i Lovforlaget § 6 om bunden Næring. Den højtærede Minister afbrød mig forleden Dag, da jeg omtalte det samme Punkt, med en Bemærkning, som jeg opfattede saaledes, at det var Ministerens Mening at arbejde hen til, at Bedtægterne for bunden Næring bleve ensartede, enslydende for hele Landet, og den højtærede Minister udtalte nu, at Administrationen havde det i sin Magt at kunne gennemføre noget saadant. Ja, Loven af 1857 hjemler jo Indenrigsministeren, at hans Samtykke skal gives til de af Amtterne